

ved Belæggelser af Stempelpapir. Embedsmændene kunne ikke gjøre sig skyldige i Forfeelser i den Henseende, uden idetmindste at være ifaldne en Mulkt af 10 Rd. Naar nu enhver Forfeelse af Embedsmændene i Henseende til Paategningen ved Belæggelsen af Stempelpapir straffes med en Mulkt af 10 Rd., og man siger: Sognefogden kan ligesaa godt udføre den Forretning, der er ingen Betænkelighed, ingen Tvivl om, at han kan fuldbyrde den, saa er der heller ingen Anledning til at sætte Mulktbestemmelsen lavere for ham end for Embedsmændene. Er Mulkten for den Forfeelse idetmindste 10 Rd. for Embedsmændene, bør den for Sognefogden ogsaa blive 10 Rd. Man skal ikke der gaae hen og bele Menneffene i to Classer, og straffe den ene Klasse paa en Maade og den anden paa en anden Maade. Ogsaa ved mange andre strafbare Handlinger kunde man sige, at der er Meget, der kan tale til en vis Undskyldning, men Hensynet til Undskyldningen kan saa tages i det Spillerum, som ligger mellem Mulktens Minimum og dens Maximum. Det er paa ingen Maade sagt, at Straffen vil blive eens, fordi Minimum og Maximum ere eens for selve Mulkten. Der er et Spillerum, hvorved der kan tages de samme Hensyn til de stedfindende Omstændigheder, som ved alle andre Forfeelser. Derimod troer jeg, at det vilde være aldeles noget Nyt i vor Lovgivning, om man vilde indføre det, at en Forfeelse begaaet af den ene Mand skal straffes mindst med 10 Rd., men naar den er begaaet af en anden, af Sognefogden, skal den straffes med en anden Mulkt. Nei, lad os fastholde Ligheden for Lovene, og lad Sognefogden, som jo med Hensyn til denne Forretnings Udførelse er stillet lige med Embedsmændene, ogsaa staae lige med Hensyn til Straffen.

Dreier: Maa jeg til hvad min ærede Medforslagsstiller (Rosenvorn) har anført, sige, at ligesom det er rigtigt, at Embedsmændene har et andet Ansvar end Sognefogden, nemlig et mere abstrakt Ansvar, saaledes er den Feil, Sognefogden kan begaae i dette Forhold,

altså væsentligt blot en Formfeil, medens den lige Mulkt, som er sat for Embedsmændene, angaaer ikke en blot Formfeil, men en langt væsentligere Feil, nemlig Realitetsfeil. Jeg maa med Hensyn til, hvad den ærede Minister anførte, endnu bemærke, at det for mig paa ingen Maade staaer saaledes, at Sognefogden er kommen ind i denne Lov paa Grund af, at man ansaae det for aldeles utvivlsomt, at han i enhver Henseende var ligesaa stillet til den paagældende Forretning som de juridiske Embedsmænd. Nei, jeg opfatter det saaledes, at man har været nødt til at paalægge Sognefogden denne Forpligtelse og benytte hans Medhjælp der, som en Slags Nødhjælp, idet man indsaae, at det for Beboere paa Landet, der ere langt fjærnede fra Kjøbstæderne, vilde være nødvendigt at have en Mand i deres Nærhed, som kunde besørge den Forretning, som de behøvede, og at man ikke har havt andre at ty til end Sognefogden, og derfor taget ham. Jeg havde gjerne seet, at Sognefogden var fritaget for denne Bestilling, men jeg indseer godt, at man ikke i dette Forhold kan undvære ham, men naar man opfatter Sagen saaledes, kan det ikke nægtes, at der er hderligere Grund til at behandle Sognefogden noget lempeligere med Hensyn til Straffeansvaret end de egentlige Embedsmænd.

Rosenvorn: Jeg maa gjentagende fremhæve, at jeg troer, at Endringsforslaget kun er en tydeligere Udtalelse af, hvad der har været Meningen med det sidste Punktum i § 87, hvor der staaer „lignende“ Straffean svar og ikke „samme“; og jeg troer vedblivende, at det vilde være urigtigt at fastsætte den samme Mulkt for de to Tilfælde, af hvilke det ene ingenlunde altid kommer til at omfatte alt det Ansvar, der kan ligge paa det andet. Naar en Mulkt fra 10 til 50 Rd. skal passe for Embedsmænd, naar de ikke blot ved Befestningen vise Uagtsomhed, men ogsaa vise en Saadan i at paasee de fiskale Interesser, saa forekommer det mig rigtigt, at Mulkten bliver mindre for den, der kun kan gjøre sig skyldig i en Forfeelse ved Paategningen.